

Ontvouwen

Nora Roberts bij Boekerij:

Het eiland van de drie zusters-trilogie
1 *Dansen op lucht*
2 *Hemel en aarde*
3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie
1 *Meer dan liefde*
2 *Gesloten hart*
3 *Vergeet haar niet*

Teken van Zeven-trilogie
1 *Verbonden door het lot*
2 *Op zoek naar de bron*
3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie
1 *Een ster van vuur*
2 *De baai der zuchten*
3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie
1 *De cirkel van zes*
2 *Dans van de goden*
3 *De stille vallei*

Dromen (Templeton-trilogie)
1 *Verover je droom*
2 *Koester je droom*
3 *Vind je droom*

Drie dochters (Concannon-trilogie)
1 *Geboren in vuur*
2 *Geboren in ijs*
3 *Geboren in schande*

De bron-trilogie
1 *Het begin*
2 *Vanuit het duister*
3 *De komst van de kracht*

Bruiden-kwartet
1 *Dromen in beeld*
2 *Armen vol rozen*
3 *Proeven van liefde*
4 *Geluk als besluit*

De Boonsboro Inn-trilogie
1 *Voor nu en altijd*
2 *De eerste en laatste*
3 *Alles voor elkaar*

Drakenhart-trilogie
1 *Ontwaken*
2 *Ontluiken*
3 *Ontvouwen*

De villa Droomwereld
Het eind van de rivier

Nachtmuziek
De schuilplaats
Thuishaven
Begraaf het verleden
Geboorterecht
Het noorderlicht
De gloed van vuur
Een nieuw begin
Het heetst van de dag

Eerbetoon
Vastberaden
De zoektocht
Vuurdoop
De ooggetuige
Het strandhuis
De schilder
Geliefde illusie
Terug naar huis
De obsessie
Publiek geheim
Bij zonsondergang
Weet je nog?
Kijk niet terug

Onderstromen
Op de vlucht
Erfenis
Nachtwerk

Nora Roberts als
J.D. Robb bij Boekerij:

Thrillers:
Vermoord naakt
Vermoorde reputaties
Vermoorde schoonheid
Vermoord in extase
Plechtig vermoord
Vermoord uit wraak
Vermoorde liefde
Vermoorde harten
Explosief vermoord
Vermoorde getuige
Rechtvaardig vermoord
Verraad
Verleiding
Hereniging
Waanzin
Vergeten verleden
Berucht
Perfectie
Visioen
Overlever
Oorsprong
Herinnering
Verwachting
Onschuld

E-booknovelles:
Bij nacht vermoord
Vermoorde vaders
Vermoord fantoom
Bloedig vermoord
Ritueel vermoord
Vermoord en vermist

www.noraroberts.com

boekerij.nl

Nora Roberts

Ontvouwen

Breen Kelly krijgt geen tijd om te rusten,
de strijd tussen goed en kwaad is nog altijd niet beslecht.

Vertaald door Annemarie de Vries

ISBN 978-90-225-9236-6
ISBN 978-94-023-1681-0 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Choice*
Omslagontwerp: © Johannes Wiebel | Punchdesign, München, naar een idee van Ervin Serrano
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2022 by Nora Roberts. All rights reserved.
© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Griffin,
ons magische kind

DEEL 1

Verlies

*Geef verdriet woorden; het verdriet dat niet spreekt
fluistert in het overbelaste hart, en vraagt het te breken.*

– William Shakespeare

*Earth felt the wound, and Nature from her seat
Sighing through all her works gave signs of woe,
That all was lost.*

– John Milton

Proloog

Al sinds mensenheugenis beschouwen de werelden van de mens zichzelf vaak als uniek. Degenen die geloven en accepteren dat ze niet alleen zijn in het grote geheel, wanen zich doorgaans superieur aan degenen met wie ze het grote geheel delen.

Ze hebben het natuurlijk mis, want de werelden van de mens zijn uniek noch superieur. Ze zijn eenvoudigweg zoals ze zijn.

In die vele tollende werelden pleiten sommigen voor vrede terwijl hun oorlogstrom al roffelt. Het feit dat die trom roffelt vanwege een onverzadigbare lust naar macht over anderen, naar land, naar goederen en rijkdom in de naam van hun god van voorkeur, beschouwen ze niet als ook maar een beetje onrechtvaardig of ironisch. Het is eenvoudigweg zoals het is.

In sommige werelden is de oorlog de godheid en verloopt de verering bloederig en meedogenloos.

Er zijn werelden waar prachtige steden uit gouden zandbanken verrijzen, en werelden waar paleizen schitteren in de donkere dieptes van de oceaan. Dan heb je werelden die moeizaam ontstaan uit een nietig vonkje dat oplicht in het donker.

Of de bewoners van een wereld nu hoge bergen beklimmen of diepe zeeën bezwemmen, in grote steden leven of in een bos rond een kampvuur bijeenkruipen, op de trom roffelen of met de wieg schommelen, ze hebben allemaal een en hetzelfde doel.

Om er eenvoudigweg te zijn.

In één zo'n wereld leefden in een ver verleden mens, Fey en goden

samen. Er ontstonden steden en paleizen, meren en bossen, hoge bergen en diepe zeeën. Gedurende een onwerkelijke tijd vierde magick hoogtij onder de zon en de maan.

Oorlogen kwamen en gingen. Soms won de hebzucht. En soms werd de dorst naar macht nooit bevredigd, zelfs niet met het bloed van de onderdrukten. Eén donkere god die, bezeten van macht, rijkelijk dronk van onder andere de mens en de Fey werd uit de wereld verbannen.

Maar dit was niet het einde.

Naarmate het wiel van de tijd onherroepelijk verder draaide, sijpelden wantrouwen en angst in de harmonie tussen de mens, de Fey en de goden. Nietsontziende vooruitgang nam voor sommigen de plaats in van de band tussen magick en de mens, en de verering van de goden ging over in de verering van hebberigheid.

Er brak een tijd aan van keuzes maken: afstand doen van magick, of die behouden, afscheid nemen van de oude goden, of ze respecteren. De Fey kozen ervoor om zich af te scheiden van de mensenwerelden, en van het wantrouwen en de angsten die hen op de brandstapel deden belanden, tot de bijl veroordeelden of het bos in joegen.

Zo werd Talamh, een wereld van een wereld, geboren.

Zij die wijs genoeg waren en een visie hadden, creëerden portalen om van de ene wereld naar de andere te reizen, want de wet van Talamh schreef voor dat iedereen de keuze had om te komen of te gaan. Daar, in een land van groene heuvels, hoge bergen, diepe bossen en zeeën, gedijde de magick en onder bestuur van een verstandige leider hield de vrede stand.

Maar dit was niet het einde.

De donkere god smeedde complotten in zijn duistere wereld en verzamelde er een leger van demonen en verdoemden. Mettertijd wist hij genoeg bloed en macht te vergaren om door het portaal heen Talamh binnen te komen. Daar maakte hij een jonge heks het hof die gekozen en verkozen was tot taoiseach, en hij verblindde haar met liefde en leugens. Ze gaf hem een zoon en in het geheim, terwijl de

moeder verzonken was in een toverslaap, dronk hij nacht na nacht van de kracht van het kind.

Maar moederliefde is een magisch iets, dus ontwaakte ze uit haar geforceerde slaap. Na het ontwaken leidde ze een leger tegen de god, om hem terug door het portaal te sturen en dat vervolgens af te sluiten. Toen dat gedaan was, besloot ze dat ze het niet waardig was om taoiseach te zijn en dus gooide ze het zwaard terug in Lough na Fírinne en gaf ze de staf aan degene die het zwaard uit het water omhoog bracht.

Er heerste weer vrede en in die vredige groene heuvels en diepe wouden van Talamh groeide haar zoon op. Op een dag keek ze met trots en treurnis toe hoe hij met het zwaard oprees uit het meer en zijn plaats als taoiseach innam.

Onder hem hield de vrede stand; er werd met wijsheid en medeleven rechtgesproken. De gewassen groeiden en magick floreerde.

Het lot wilde dat hij een vrouw tegenkwam op wie hij verliefd werd, een mensenkind. Het was hun beider keus dat hij haar door het portaal heen zijn wereld binnenleidde; en daar maakten zij, uit blijdschap en liefde, een kind – een dochter.

Haar magick straalde van haar af, en drie jaar lang was ze omringd door louter liefde.

Maar de dorst van de donkere god was niet gelest en zijn woede zwol alleen maar aan. Wederom versterkte hij zijn krachten door bloedoffers en duistere magick, met medewerking van een heks die het licht had ingewisseld voor het duister.

Hij stal het kind en zette haar onder water gevangen in een glazen kooi, vlak bij het portaal. Terwijl haar vader, haar grootmoeder en alle strijders van Talamh op eigen kracht of per draak rondvlogen om haar te redden voelde zij, die voorheen omringd was door liefde, alleen angst.

Die angst in zo'n stralend wezen zwol aan tot een furie die niet voor die van de god onderdeed. Haar kracht groeide navenant en haalde uit naar de god – haar eigen bloedverwant.

Ze brak uit de kooi op het moment dat de Fey de god en zijn strijdkrachten aanvielen. En weer werd de god verbannen en achtergelaten onder de ruïnes van zijn zwarte kasteel.

Haar moeder, met haar menselijke angst die veranderde in vooroordeel, en een vooroordeel dat de liefde bedierf, stond erop dat ze het kind meenam naar de mensenwereld en dat elke herinnering aan magick en Talamh en iedereen die daar woonde uit het geheugen van het kind werd gewist.

Uit liefde voor het kind en de moeder stemde de vader daarmee in en begeleidde hij ze door het portaal. Hij woonde bij hen in de mensenwereld en ging uit liefde en plichtsbesef zo vaak als hij kon terug naar Talamh.

Maar hoewel de liefde van de vader voor het kind nooit vervaagde, hield de liefde tussen het mensenkind en het kind van de Fey geen stand. Zijn pogingen om in beide werelden te leven bezorgden hem hartenpijn.

Opnieuw bedreigde de god Talamh en de andere werelden. En opnieuw verdedigden de Fey zich, onder leiding van de taoiseach. De Fey wisten hem terug te dringen, maar met zijn duistere magick en zijn zwarte zwaard doodde de god de zoon die hij had gemaakt.

En zo brak er weer een periode van rouw aan, en een tijd voor een nieuwe keuze.

Een jonge jongen die rouwde om de taoiseach zoals hij om zijn eigen vader had gerouwd, nam het zwaard en de staf op.

In de tijd dat de jongen opgroeide tot volwassen man die in de Hoofdstad in de Stoel der Gerechtigheid zat en in de vallei zijn broer en zus hielp met hun boerderij, terwijl hij op zijn draak over Talamh vloog en trainde voor de strijd die ongetwijfeld zou komen, leefde de dochter in de wereld van de mens.

Daar leerde ze door haar moeders angst en wrok om altijd een stap terug te doen, en nooit vooruit, om omlaag te kijken en nooit omhoog, om haar handen te vouwen in plaats van ze uit te steken en te grijpen. Ze leidde een rustig leven waar ze weinig plezier uit haalde

en had geen weet van magick. Haar lichtpunten waren een vriend die als een broer voor haar was en een man die de moeder van haar hart was.

Ze droomde. Soms van meer en anders, maar al te vaak waren haar dromen vaag en duister. In haar hart voelde ze het verdriet om de vader die haar, naar ze dacht, in de steek had gelaten.

Op zekere dag ging er een deur voor haar open. De vrouw die zo op het hart was gedrukt om geen risico's te nemen, nooit een stap voorwaarts te doen en niet te grijpen, maakte een keuze. Ze reisde over de zee naar Ierland in de hoop haar vader en zichzelf te vinden. Tijdens haar reis leerde ze van het land houden. Ze ontwikkelde liefde voor het groen en de nevel en de heuvels.

In een cottage aan een baai ontrafelde ze haar dromen naar meer, probeerde er vat op te krijgen, net als op zichzelf. Op een dag zag ze diep in het bos een boom die leek te groeien op een rotspartij. Ze beklom de lange, dikke takken...

... en stapte vanuit de wereld die ze kende in de wereld waar ze geboren was.

Haar magick ontwaakte, net als haar herinneringen, met dank aan de grootmoeder die van haar hield en naar haar had verlangd, aan de fee die haar vriendin was toen ze klein waren en aan de jongen – een man, nu – die het zwaard uit het meer had opgehaald.

Ze hoorde van de dood van haar vader en rouwde om hem. Ze hoorde van het offer van haar grootmoeder en hield van haar. Ze ontdekte haar krachten en de genoegens daarvan. En hoewel het haar beangstigde toen ze ontdekte wat haar status in Talamh was, en wat de dreiging van de duistere god, haar bloedverwant, inhield, trainde ze met magick, het zwaard en haar vuisten.

Weken werden maanden. Zij leefde, net als haar vader, in twee werelden. In de cottage jaagde ze haar dromen na; in Talamh perfectioneerde ze haar krachten en trainde ze voor de strijd.

Ze stond zichzelf toe om te houden van degene die plichtshalve verbonden was aan Talamh, droeg de moed die ze vond als symbool

op haar pols. Ze omarmde de wonderlijke Fey, de gevleugelde feeën, de duizelingwekkende snelheid van de elfen, de gedaanteverandering van de weers, en nog meer.

Toen het kwaad in Talamh neerstreek en alles en iedereen bedreigde, vocht ze ertegen met magick, het zwaard en haar vuisten. Ze doodde dat wat het licht kwam vernielen en wist de donkerste magick met licht te overbluffen.

Zo werd ze waarvoor ze geboren was.

Maar dit was niet het einde.

Na de Slag om het Duistere Portaal, zoals die genoemd zou worden, bleef Breen drie weken lang in de Hoofdstad. De eerste dagen waren zeldzaam pijnlijk. Ze hielp met het verzorgen van de gewonden en met het bergen van de lichamen op de bloederige, met as bezaaide slagvelden.

Ze hield Morena in haar armen terwijl haar beste vriendin onbedaarlijk huilde om het verlies van haar broer. Ze deed haar best om, ondanks haar eigen messcherpe verdriet, de ouders van Phelin te troosten, en zijn zwangere vrouw, zijn grootouders, zijn broer en de familie van zijn broer.

Ze kon zich hem nog niet zo lang herinneren, had hem pas net opnieuw gezien na al die lange jaren, en nu was hij er niet meer; hij was gedood terwijl hij Talamh verdedigde tegen de krachten die haar grootvader had losgelaten.

Tijdens het Afscheid stond ze tussen de familie in en hield ze Morena's linkerhand vast, terwijl Harken haar rechterhand vasthad.

Het verdriet van haar vriendin kwam als een stortvloed over haar heen toen de as van Phelin, en van vele anderen, over de zee terug dwarrelde naar de urnen in de armen van dierbaren.

Ze hield Morena stevig vast voordat haar vriendin samen met Harken terug naar de vallei vloog en ze wist hoeveel verdriet Finola en Seamus hadden toen ze hand in hand hun vleugels spreidden en hen volgden.

Terwijl Keegan het druk had met raadsvergaderingen en patrouil-

les, legde zij bezoeken af bij de rouwende families, tot ze zo vol was van al het verdriet dat het haar verwonderde dat ze niet verdronk in de tranen.

Na de eerste week spoorde ze Marco aan om naar Fey Cottage terug te gaan.

Zijn baardje kon niet verhullen dat hij zijn kaken op elkaar klemde. ‘Ik blijf bij mijn meisje.’

Aangezien ze deze reactie had verwacht, had ze zich erop voorbereid. Ze gaf hem een arm. Marco, dacht ze. Haar beste vriend, die haar altijd had bijgestaan en dat altijd zou blijven doen.

‘Het gaat prima met jouw meisje.’

Ze stonden op de brug onder het kasteel naar haar Ierse waterspaniël, Deksel, te kijken, en hoe die in het water spetterde.

‘Helemaal niet. Je bent uitgeput, Breen. Je neemt zo veel op je.’

‘Iedereen neemt veel op zich, Marco. Jij...’

‘Oké, ik heb geholpen.’ Hij keek uit over het veld waar mensen met zwaarden, vuisten en bogen aan het trainen waren; een veld dat kortgeleden nog bezaaid had gelegen met bloederige lichamen.

Hij zou het nooit vergeten.

‘Ik heb geholpen,’ herhaalde hij, ‘maar jij neemt meer op je dan ieder ander. En jij doet dat hiér.’ Hij klopte op zijn hart. ‘Jij neemt het in je op.’

‘Odran heeft dit allemaal gedaan om mij te pakken te krijgen. Dat is niet mijn schuld,’ zei ze snel. ‘Niet van mij, niet van mijn vader, niet van mijn moeder of van oma. Het is allemaal zijn schuld. Maar dat neemt niet weg dat er zo veel doden zijn gevallen omdat Odran achter mij aan zit, om wat ik ben en wat ik heb. Dus als ik ook maar iets kan doen om heel even de pijn te verzachten door hem in me op te nemen, dan doe ik dat.’

Hij maakte zich van haar los en sloot haar toen in zijn armen. ‘En daarom blijf ik dus.’

‘En daarom vraag ik dus of je terug wilt gaan.’ Ze streelde zijn wang en keek in zijn warme, bezorgde bruine ogen. ‘Ik wil zelf ook

terug, maar ik vind dat ik nog wat langer moet blijven. Dat betekent alleen dat ik er niet voor Morena, Finola en Seamus kan zijn. Ze zijn me net zo lief als mijn familie, Marco, en ik ben er niet voor ze.'

'Je was er voor ze, en ze weten dat je er nu bent voor de ouders van Phelin, zijn vrouw en zijn broer.'

'Dat is ook een belangrijke reden waarom ik wil blijven. Ga alsjeblieft. Wees er voor Morena en de rest. Voor de vallei. We hebben zo veel zielen verloren. Ga alsjeblieft terug, met Brian.'

'Ten eerste vertrekt Brian morgenochtend op een onchristelijk uur per draak, en geen haar op m'n hoofd die eraan denkt om ooit nog op zo'n beest te kruipen.'

Ze moest lachen. 'Ik kan een kalmeringsdrankje voor je maken.'

'Ja, geweldig plan.' Hij rolde met zijn ogen. 'High, en dan op een draak. Ik dacht het niet.'

'En als je nou te paard gaat? Keegan stuurt Brian met wat strijdkrachten naar het westen en er zijn erbij die te paard gaan. Jij vindt het fijn om te rijden. Irritant genoeg kun je dat beter dan ik. Het zou echt een last van mijn schouders zijn, Marco. Ik zweer het je.'

'Laat me je eens aankijken.' Hij omvatte haar gezicht, keek in haar ogen en zuchtte diep. 'Shit. Je meent het echt. Ik vind het niet fijn om je achter te laten.'

'Dat weet ik, en ik besef heel goed dat ik iets heel moeilijks van je vraag. Maar ik heb Keegan, en mijn onbedwingbare hond.'

Deksels sprong op de brug en schudde zich vol enthousiasme uit. Het water spetterde in het rond; zijn ogen dansten. Maar ze wist nog hoe hij zich in de strijd had gemengd. Ze herinnerde zich het bloed op zijn snuit en de strijdlustige glans in die blijе ogen.

'En verder,' voegde ze eraan toe, 'ben ik een vrij krachtige heks.'

'Vrij krachtig dekt de lading niet. Ik zal gaan, maar je moet beloven dat je me op de hoogte houdt. Elke dag, Breen, anders gaat het niet door. Stuur maar een... weet ik veel... een havik, of zo.'

'Ik ben gisteren naar de winkel van Ninia Colconnan geweest en ik heb een magische spiegel voor je meegenomen.'

‘Een magische spiegel.’

‘Zo kan ik met je praten. En het is nog een mooie ook. Zie het maar als een soort Zoomgesprek. Ik laat je wel zien hoe het werkt.’ Ze haalde haar handen door haar wilde rode krullenbos. ‘Dit is echt een pak van m’n hart. Bovendien wel zo praktisch, voor het geval Sally en Derrick ons proberen te bereiken. Als dat niet lukt, gaan ze zich zorgen maken.’

Ze had bedacht dat dit een goed pressiemiddel was om Marco te overtuigen. Sally was tenslotte voor allebei de moeder van hun hart.

‘Ja.’ Hij stopte zijn handen in zijn zakken. ‘Ja, daar had ik ook al aan gedacht.’

‘Dus als je gelijk even facetimet met Philadelphia wanneer je terug bent, dan zijn we dat voor. En...’ Ze prikte met haar vinger in zijn buik. ‘... zorg dat je verdomme een keer voor me aan het werk gaat.’

Ze hurkte neer bij Deksel en haalde haar handen over zijn lijf om hem te drogen, waarna zijn paarsachtige krullen meteen opveerden.

‘En jij dan? Je schrijft vast niet veel.’

‘Een beetje.’ Ze trok even liefdevol aan Deksel’s bakkebaarden en kwam weer overeind. ‘Ik heb niet aan de volgende avonturen van Deksel kunnen werken. Blijfe verhalen lukken nu niet. Maar ik ben bezig met de tweede bewerking van mijn roman. Ik heb wat meer inzicht gekregen in hoe het er op het slagveld aan toe gaat.’

‘Ah, Breen.’

Ze leunde tegen hem aan.

‘Het is al goed, Marco. Daar hebben we het al over gehad. We hebben veel kwaad bestreden en vernietigd.’ Met een harde blik in haar grijze ogen keek ze hem aan, haar schouders recht. ‘Als het nodig is, doe ik het weer. En nog een keer, en nog een keer, totdat dit allemaal over is.’

De harde blik werd zachter, en ze pakte zijn handen vast. ‘Kom.

Dan help ik je met inpakken en ga ik je leren hoe toverspiegels werken.’

In de ochtendnevel zag ze hem vertrekken. Haar Marco, stadsmens in hart en nieren, zat in het zadel alsof hij erop geboren was. De dar-tele merrie danste onder hem op en neer, en ze hoorde hem lachen toen hij samen met de strijders koers zette naar het westen.

Hoog in de grijze novemberlucht vloog een drietal draken met hun ruiters, sprankelend als juwelen in het glorende ochtendlicht. Ze werden gevolgd door een aantal elfen.

Strijd en bloed zouden wederkeren, veroorzaakt door de gevallen god Odran. Haar grootvader.

Maar Marco zou veilig zijn, dacht ze, zo veilig als iemand kon zijn in een land dat toegewijd was aan de vrede, maar bedreigd werd door een god die vastbesloten was oorlog te voeren. En hij, de mooiste mens die er was, zou bij de man zijn van wie hij hield. Meer had ze op dit moment niet te wensen.

‘Met hem komt het wel goed.’ Naast haar zag Keegan de troepen die hij naar het westen had gestuurd in de mist verdwijnen. ‘Goed van je dat je hem gepusht hebt om weg te gaan.’

‘Ja. En ik weet zeker dat hij troost zal bieden in de vallei. Dat is belangrijk.’

‘Dat is zeker belangrijk. Jij zou dat ook doen. Ik wil je hier om... verschillende redenen, maar ik weet dat je je daar nuttig zou maken en er zelf ook troost zou vinden.’

‘Ik ben nog niet toe aan troost.’ Ze keek hem vorsend aan, deze man, deze heks, deze strijder van wie ze was gaan houden, naar wie ze verlangde en die ze zo nodig had dat ze het nauwelijks kon verdragen. Sterk en stevig gebouwd, met zijn haar en zijn krijgersvlecht flink door de war. En ze zag vermoeidheid en woede in die diepe, diepgroene ogen van hem.

‘Jij ook niet.’

‘Nee. Dat ben ik zeker niet.’

‘En nu Odran weer buitengesloten is, is hier niemand om tegen te vechten. Niet nu.’

Hij wierp haar een lange, koele blik toe. ‘Een verlangen naar oorlog is een verlangen naar de dood. Zo zijn wij niet.’

‘Zo bedoel ik het niet, Keegan. Je traint voor oorlog omdat Talamh en alle andere werelden bescherming nodig hebben en verdedigd moeten worden. Dat heb je me op de harde manier geleerd door me steeds meedogenloos tegen de grond te werken.’

Schouderophalend keek hij uit over een van de trainingsvelden. ‘Het is tegenwoordig niet meer zo makkelijk om jou tegen de grond te werken.’

‘Omdat je je inhoudt. Ik vind het erg om het toe te moeten geven, maar dat heb je altijd gedaan. Een briljante zwaardvechter of boogschutter zal ik nooit worden. Ik ben geen Robin Hood.’

‘Mooie verhalen zijn dat. Van Robin Hood. En nee, dat klopt.’

‘Hou je vooral niet in.’

Hij lachte een beetje en wond een van haar krullen rond zijn vinger. ‘Waarom zou ik liegen als de waarheid zo duidelijk is? Je bent beter dan je was.’

‘Dat zegt niet zo veel.’

‘Je bent beter dan je was sinds je beter bent dan je was. Je magick is... fenomenaal. Dat is en blijft je sterkste wapen. En dit?’ Hij bracht haar hand omhoog en draaide die om, streek met zijn vinger over de tatoeage op haar pols.

‘*Misneach*. Moed. En die van jou is zo sterk als je magick.’

‘Niet altijd.’

‘Vaak genoeg. Je hebt Marco weggestuurd en jezelf zijn troost ontzegd zodat je anderen kunt troosten. Dat is moed. Je zou het liefst met hem meegaan, maar je blijft hier omdat ik je hier nodig heb.’

‘Om verschillende redenen.’

‘Om verschillende redenen.’

De kleintjes verzamelden zich op het trainingsveld, sommigen vliegend, anderen op elfensnelheid, en weer anderen al gapend.

Geen schooldag dus, want Talamh had onderwijs hoog in het vaandel. Breen keek naar Deksel en zag hem bedelend naar haar kijken.

‘Toe maar dan.’

Hij rende er blaffend vandoor.

‘Je vraagt niet verder naar de redenen,’ merkte Keegan op.

‘Je hebt het gevoel dat ik hier veiliger ben, hier met jou. Shana heeft tot twee keer toe geprobeerd me te doden, en nu is ze van hem. Ze is van Odran.’

‘Alle portalen worden bewaakt. Ze kan er niet doorheen. Ze kan je nu niet deren.’

‘Ze zal me niet doden.’

Hij kneep zijn ogen samen. ‘Heb je een visioen gehad?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Ik gun haar het genoegen niet. En dan hebben we Yseult nog. Zij heeft het ook twee keer op me voorzien gehad, niet om me te doden, want in tegenstelling tot Shana is ze geen gestoorde gek – in de woorden van Marco – maar om me genoeg te verwonden om me naar Odran te kunnen brengen. De eerste keer zou het haar gelukt zijn als jij me niet had gered. De tweede keer...’

Ze draaide zich om en wees in de verte. ‘Daar heb ik zelf met haar afgerekend. Maar ik werd geremd door mijn emoties, mijn razernij. Ik was zo gebrand op haar pijn doen en straffen dat ik haar niet heb gedood. Die fout maak ik niet nog een keer.’

‘Je bent onbedwingbaar geworden, *mo bandia*.’

Onbedwingbaar? Daar was ze niet zo zeker van. Maar vastberaden wel. Ze was vastberaden geworden.

‘Ik heb heel lang gedacht dat ik maar gewoon was. Minder dan gewoon zelfs. Nu weet ik wat ik ben, wat ik heb, en ik maak er gebruik van. Als jij je zo’n zorgen maakt om mij, leidt dat af van alles wat je moet doen. Daar moet je mee ophouden.’

Ook Keegan keek naar de kleintjes. Hij zag hoe ze op het trainingsveld aan de slag gingen. Jong, dacht hij, met een mengeling van trots

en berouw. Met zijn hand op zijn zwaard herinnerde hij zich dat hij ook zo was geweest; dat hij hetzelfde had gedaan.

‘Denk je dat ik je alleen hier wil hebben omdat ik bezorgd om je ben?’

‘Het speelt wel mee, maar ik kan me hier nuttig maken, en dat weet jij ook.’

‘Ja, dat klopt. Je hebt geholpen de gewonden te genezen en je hebt steun en troost geboden. Dat doe je nog steeds wanneer je de rouwende families bezoekt. En je neemt het allemaal in je op. Dat is je goed aan te zien.’

‘En bedankt. Ik denk dat ik maar een schoonheidsbezwering ga gebruiken.’

‘Je bent prachtig.’

Hij klonk zo oprecht dat haar hart een dwaas sprongetje maakte.

‘Zelfs als je moe bent,’ ging hij verder, ‘en je veel te wit ziet en ik al het verdriet van de anderen in jou terugzie.’

‘Jij neemt het verdriet ook in je op. Ja, je bent taoiseach, en ja, het is je plicht, maar het is meer. Jij hebt ook verdriet, Keegan.’

Voordat ze haar hand op zijn hart kon leggen, greep hij hem vast. ‘Neem het me niet af. Ook niet de scherpe randjes. Ik heb het nodig, net als de woede en de angst. Ik weet dat je hebt geholpen met de doden, en ik had het graag anders voor je gewild.’

‘Dit zijn ook mijn mensen. Ik ben net zo Talamhs als ik Amerikaans ben. Misschien nog wel meer, zelfs.’

‘En toch had ik het anders voor je gewild. Je hebt Marco teruggestuurd en ik kan je nu, op dit moment, niet hetzelfde soort gezelschap bieden, en dat op een plek waar je niet thuis bent, zoals in Ierland of de vallei. Ik heb nauwelijks tijd met je doorgebracht, behalve als we vreeën of als ik bij je sliep – en helaas werd er meer geslapen dan gevreeën. Volgens mij is dit de eerste keer sinds de slag dat we zo lang samen gepraat hebben.’

‘Je bent taoiseach, en je hebt raadsvergaderingen en Oordelen meegemaakt. Ik weet dat je met alle gewonden hebt gesproken en

met iedereen die iemand is verloren. Dat weet ik omdat ze het me vertellen. Je houdt je bezig met de herstelwerkzaamheden en met trainingen en weet ik allemaal nog meer. Denk je echt dat ik verwacht dat je ook nog tijd met mij doorbrengt als je al zo vreselijk veel aan je hoofd hebt?’

Hij keek haar aan met die typische, intense blik van hem. Daarna wendde hij zijn blik af naar de trainingsvelden en het dorp.

‘Nee, je verwacht niets, en daarom wilde ik denk ik juist dat ik je meer kon geven. Je bent nog steeds een mysterie voor me, Breen Siobhan. En alles wat ik diep vanbinnen voor je voel is ook een mysterie. Ik vind het niet altijd fijn.’

Hij toverde weer een glimlach op haar gezicht. ‘Dat is ook vaak overduidelijk.’

‘Ik heb je hier nodig om alle redenen die je zelf al genoemd hebt. Om al die redenen, maar ik heb je ook zelf nodig. Dat hoef ik ook niet altijd leuk te vinden, maar... Ik doe echt mijn best om het uit te leggen.’

Het ontroerde haar stiekem dat hij de moeite nam om het te proberen.

‘Je wordt er al beter in. In het uitleggen. Het zal nooit je sterkste punt worden, maar als je blijft oefenen, kom je een heel eind.’

Zijn mondhoeken krulden omhoog. ‘Een steek onder water. Goed gedaan.’

‘Dat vond ik zelf ook. Ik vind het fijn dat je me nodig hebt.’ Ze liet haar vingers langs zijn krijgersvlecht glijden. ‘Het is zo lang geleden dat iemand me nodig had. Marco en Sally en Derrick wel, maar dat is anders. Dus ik ben allang tevreden met samen slapen en vrijen als we er tijd voor hebben.’

‘Nu heb ik geen tijd meer. Kloteraadsvergadering.’

‘Geeft niks. Ik moet toch gauw naar het trainingsveld. Kloteboogschieten.’

‘Ik heb me laten vertellen dat je lang zo beroerd niet meer bent.’

‘Hou je kop. Ga nou maar lekker de wereldleider uithangen.’

Hij legde zijn handen onder haar ellebogen en tilde haar omhoog tot ze op haar tenen stond. Toen kuste hij haar grondig, terwijl de mist optrok en de zon erdoorheen straalde.

‘Hou alsjeblieft Deksel bij je. En neem altijd iemand mee als je naar het dorp gaat, Kiara of Brigid of zo.’

‘Maak je niet zo’n zorgen.’

‘Ik zou me minder zorgen maken als je doet wat ik vraag.’

‘Oké. Nu minder zorgen maken. Dan pak ik mijn boog en ga ik minder beroerd proberen te zijn. Ik denk dat ik het meer naar mijn zin zal hebben dan jij.’

‘Ongetwijfeld. Hou de hond dicht bij je,’ herhaalde hij. Daarna liep hij over de brug terug naar het kasteel, waar de banier halfstok hing.

Dag in dag uit hield ze zich bezig met trainen, helpen met herstelwerkzaamheden – zowel met magick als met de hand – en ze probeerde zo veel mogelijk tijd door te brengen met de familie van Phelin.

Ook haar familie, dacht ze, want er kwamen hoe langer hoe meer herinneringen bovendrijven van haar eerste drie levensjaren: hoe Flynn haar met zijn grote handen in de lucht gooide tot ze het uitgilde van plezier. Hoe Sinead altijd de koekjes glaceerde en zij en Morena door de velden renden en Seamus en Phelin altijd op avontuur uit waren.

Bij hen voelde ze zich net zo thuis als op de boerderij waar ze geboren was.

Maar Flynn, de strijder, het raadslid, de vader, wist uiteindelijk haar zorgvuldig ingehouden verdriet te ontketenen.

Ze had behoefte aan frisse lucht en stilte. Nadat ze ’s ochtends twee uur aan haar boek had gewerkt – en hoopte dat ze daar ’s avonds nog twee uur bij op kon tellen – nam ze Deksel mee naar buiten voor een goeie wandeling.

Een beetje gestolen tijd om niets te doen, dacht ze. Daarna zou ze met Rowan – raadslid en een van de Wijzen – en met een aantal jonge heksen aan de slag gaan met dranken en bezweringen, om de voorraden aan te vullen die na de slag gebruikt waren.